

CYKELRESA

ITALIEN

21-29 maj 2006

Skrivet av Peter Eidegren
www.arcspin.se

Då var det dags igen... Den här gången dra vi till Dolomiterna.

Som vanligt är det jag (Peter) och Jacob som har teamt ihop för ännu en oförglömlig cykelresa till Italien mellan den 22-29 maj 2006.

Veckan innan vi flyger iväg så jobbar jag på en mäsas i Enköping och bor i Stockholm hos Jacob. Ett par av kvällarna cyklar vi omkring på Jacobs cykelrundor, det är lite trixit att bo i Stockholm, man måste cykla ett par mil innan man kommer ut på den lugna landsbygden Vål ute på landsbygden så är det vackra landskap med lätt kuperad terräng.

Dagarna innan vi åker, som är den 22 maj 2006, börjar vi packa cyklarna som numera börjar bli rutin med allt vad det tillhör. Det ska visa sig att Jacob för underkänt på den verksamheten men mer om det senare.

Ett tips till alla ni som planerar att åka iväg på cykelsemestrar, välj bort alla lågprisflyg, hur lockande priser de än har så välj bort dem.

Vi kollade upp ett par och deras bagageavgifter är inte att leka med, välj hellre något av de större bolagen som har lite snällare avgifter. Vi har fastnat för SAS och åker alltid med dem av den enkla anledningen att vi har kommit på ett sätt att smita undan all överviktsavgift. På SAS så får man checka in sitt bagage själv och det innebär att vi tar ut våra "taggar" i en maskin och sen går vi direkt till specialbagage inlämningen, där står det alltid en skön snubbe som inte bryr sig det minsta om övervikt och annat otrevligt, han bara checkar in bagaget oavsett storlek och vikt. Så vad ni än gör, om ni åker med SAS, kontakta aldrig personalen för då åker ni dit på att betala övervikt. Jag höll på att göra det då jag klantade till det när jag skulle hämta ut mina "taggar" men jag lyckades snacka mig ur den situationen.

Det här funkar bara här hemma i Sverige och då bara i Stockholm, från Luleå måste man likt förbaskat gå fram till incheckningsdisken och där bara hoppas på att personalen är på bra humör och inte kräver dig på extraavgifter.

På hemvägen får man använda list och alla fula knep man kan komma på, vi har nått framgångar med att komma väldigt sent till boarding och där spela ovetande om att vi skulle vara tvungna att betala extra avgifter samtidigt som Jacob flashar (sitt utgångna) SAS guldkort. Det kortet ger oss även tillträde till VIP-lounger på internationella flygplatser vilket är hur bra som helst när man nästan alltid måste vänta ett par timmar på flygplatsen innan avfärd. Inne i loungen är allt gratis och vi brukar bunkra upp inför flygresan.

22 Maj

Väl framme på Linate flygplats i Milano hämtar vi ut vårt bagage utan problem, eftersom vi varit på flygplatsen ett par gånger tidigare vet vi vart vi ska så hämta ut bilen blir inga problem. Det är när vi står där i parkeringshuset vid vår hyrbil och ska montera ihop våra cyklar som Jacob upptäcker att han har tagit med sig fel nycklar till sina hänglås på sin cykelväska, han håller nycklarna till sitt förråd i handen och nycklarna till cykelväska ligger kvar i lägenheten i Stockholm. Eländes elände, vi försöker bryta upp låsen men det funkar förstås inte alls. Då kommer Jacob på den briljanta idén att fråga ett par byggjobbare som håller på att renovera flygplatsen om dom kan hjälpa honom. Byggjobbarna kan inte ett ord engelska utan klipper bara upp låset utan några som helst problem, skönt med lite slappa byggjobbare när man har klantat till det. Efter denna lilla fadäs checkar vi in våra cykelväskor hos effektförvaringen, vilket också är ett bra tips att komma ihåg, lämna kvar allt som du inte måste ha med dig.

Bilfärden tar oss norrut genom Bergamo och Bréscia. I Bréscia stannar vi upp ett tag och ser på målgången av Giro som lyckligtvis avslutas precis när vi kommer dit. Efter det lilla stoppet kör vi upp på västra sidan om Gardasjön till byn Arco där vi checkar in på en riktigt fin campingplats.

Där slår vi upp vårt tält och börjar montera ihop våra cyklar för att funktionskolla dom ordentligt. Det är då Jacob upptäcker att han har skruvat på sin 9-delade kasset till sitt 10-delade växelsystem. Det funkar att cykla så men kassetten rasslar som en marakas och vi får leva med det ljudet ett par dagar innan vi hittar tag på en cykelbutik.

Så länge du är uppkopplad mot Internet kan du klicka på bilderna och då se en större version av dessa.

23 Maj

Vaknar upp efter en god natts sömn till en fantastisk morgon. Fixar till lite gröt som frukost och gör oss i ordning för en nätt liten tur på tio mil.

Vi följer Girosträckningen upp mot berget Bonndone, strax innan vi kommer till staden Trento rullar vi in i ett par tunnlar där den längsta tunneln är på drygt 1,5 km. Vi rullar in i den längsta tunneln med en toppfart av 77 km/h, det är grymt häftigt att rulla i tunneln i drygt 70 km/h utan några bilar, vi

rullar faktiskt om en långtradare i en av tunnlarna. Riktigt spännande.

Rullar in i Trento och beställer upp oss på lite Gelato, Italienarna gör världens godaste glass och det smakar hur gott som helst i den varma sommarvinden. Det rullar omkring cyklister lite var stans, då Italien är ett cykeltokigt land och alla cyklister är ute och cyklar under Giroveckorna.

Efter den lilla vilan börjar vi ta oss uppför Mt Bonndone, som vi trodde skulle vara en liten nätt stigning men visar sig vara på hela 20 kilometer. På väg uppför cyklar vi förbi Didizent som står uppkittad i djävulsmunderingen vid väggkanten. Det är cyklister överallt och alla är på väg uppför Bonndone. Känslan är enorm att efter en lång och mörk vinter äntligen vara tillbaka där man mår som bäst, på ett berg i strålande solsken.

Uppe på toppen beställer vi lite mat, Pasta Ragu, som smakar gudomligt gott, det är något med träning och pasta som blir så bra när man kombinerar dessa. Toppen är också avslutningen på dagens etapp så det är fullt med folk överallt, och då menar jag fullt med folk över allt.

Uppe på alla toppar som vi cyklat till har det alltid funnits en restaurang där man kan beställa käk och fika, så speciellt mycket extravatten eller mat behöver man inte släpa med sig på turerna.

Vi struntar i att se målgången, som Ivan Basso för övrigt vann med god marginal, utan börjar rulla ner innan det blir kaos på vägarna, vilket det blir efter en bergsavslutning.

Utförsåkningen blir en härlig tur med svepande serpentiner och känslan börjar komma tillbaka hur man bästa skär en serpentinsväng, en perfekt uppstart på cykelresan med andra ord.

Väl nere i dalgången dunkar vi på tillbaka mot campingplatsen som vi kommer tillbaka till efter fyra timmars cykling.

Vi packar snabbt ihop våra prylar och börjar bege oss ännu längre norrut mot Brunico som ligger vid Plan de Coronas, den fruktade bergsavslutningen med fem kilometer grusväg som avslutning.

Det regnar när vi kommer fram senare på kvällen i Brunico. Innan vi börja leta reda på en campingplats stannar vi till i staden och letar upp en pizzeria och mumsar i oss var sin pizza.

Stärkt av lite mat börjar vi leta reda på en campingplats, vilket inte är helt lätt i mörkret. Turligt nog finns det en bra turistinformationstavla i stan där vi finner en campingplats som verkar lovande.

Efter en timmes letande eller så hittar vi campingen och börjar slå upp tältet i ett stilla regn, vi går och lägger oss runt 23-tiden och hoppas på bättre väder morgonen efter.

24 Maj

Vaknar upp efter en kall natt där temperaturen har varit nere mot 0 grader.

Regntunga moln möter oss när vi tittar ut och vi gör oss redo för en kall och blöt dag i sadeln.

Efter en grötfrukost börjar vi packa med oss det vi tror oss behöva, extra cykeltröja, craftunderställ,

extra handskar, extra strumpor, extra vindjacka.

Så fort vi börjar att cykla startar regnet att falla och vi blir dyngsura på ett par minuter, det kommer att regna hela dagen till och från visar det sig.

Innan vi kommer till foten av berget måste vi cykla efter ett par stora bilvägar med ingenting annat än en utskrivnen kartbild över girosträckningen som enda hjälp.

Kartan börjar självklart att falla sönder så fort vi tar upp den ur ryggfickan så det blir lite trixit att överhuvudtaget hitta till berget vid Croonplatz. Ett tips, plasta in de kartor du behöver.

Efter en ganska lång cykeltur, där vi avundsjukt tittar på bilarna som swischar förbi oss med torra och varma åskådare

till dagens etapp, närmar vi oss själva berget.

Stigningen är inte speciellt lång, bara cirka 13 kilometer,

men i gengäld brant så det räcker till. Vädret blir bara sämre

och sämre ju längre upp vi cyklar och tillslut övergår regnet till snö när vi närmar oss toppen där det bara är ett par plusgrader varmt. De sista fem kilometrarna är avstängda för allmänheten så vi kan inte prova på monsterstigningen, vilket just då känns helt rätt.

Som vanligt finns en stort och fin restaurang på toppen så vi hoppar av cyklarna, riktigt blöta och frusna kan väl tilläggas, och tränger oss in i restaurangen som är fullproppad med cyklister som har sökt värme under den långa väntat på girot

Vi passar på att byta om till, ska det visa sig till blöta kläder, då vi glömde bort att packa in extra kläderna i plastpåsar.

Ytterligare ett tips, packa in alla extrakläder i plastpåsar.

Efter den sedvanliga pastan med coca-cola beställer vi in var sin Vino Brulé, som är varmt vin och smakar som glögg.

Värmen och alkoholen lättar upp våra sinnen och vi börjar diskutera med folket som sitter vid samma bord om dagen etapp. Efter som vi inte kan varandras språk speciellt bra blir det mycket

pekande och gestikulerande men allt löser sig med ett par glada miner och stapplande engelska.

Efter en timma eller så i värmen beslutar vi oss om att börja nedfärden på andra sidan berget, tar det försiktigt hela vägen ner då sikten och underlaget är riktigt förrädiskt. Blir tvungen och stanna ett par gånger för att skaka liv i armar och ben som snabbt blir kalla. Det gäller förresten alla stigningar vi gör, vi gör alltid ett par stopp både på uppvägen

och nedvägen. Vi är ju trots allt på semester.

Tillbaka på campingen hoppar vi in i duscharna och värmer upp oss då vi är riktigt genomfrusna. Vi passar även på att tvätta av cyklarna och våra cykelkläder i duschen, allt är tillåtet när man är på campingsemester.

På eftermiddagen checkar vi ut och börjar bege oss mot Canazei.

Vi kommer på en smart lösning till vårt problem med blöta kläder, vi sätter igång AC:en på högsta värme och torkar upp våra kläder och skor vid varmluftsutblåsen i bilen.

Innan vi kommer till Canazei måste vi köra över Passo di

Sella som har en topp på 2130 meter, så nu börjar vi snacka berg. Hela omgivningen är

dramatisk och vägen ringlar sig upp och ner för Sella. Halvvägs ner stannar vi upp på värdshuset Blanco Lupo och beställer var sin Pasta Carbonara, som vanligt var det

fantastiskt gott.

I Canazei tar vi in på en halvsunkig campingplats som bara har ståtoaletter, jag förstår mig inte på dessa toaletter, varför i hela fridens namn ska man stå och skita?

Vi fortsätter torka våra kläder i campingens tvättrum emedan vi slår upp tältet på nytt.

Campingchefen lovar oss en strålande morgondag så vi sommar med förhoppningar om sol och värme.

25 Maj

Nu är vi grymt less på campinglivet och jag tror det är det där förbaskade ståtoaletterna som var droppen. Vi beslutar oss för att ta in på hotell, bara för en natt men självklart är det ju underbart att bo på hotell så resten av veckan tillbringar vi på hotell. Ett nytt stalltips, det kostar pengar att bo på hotell, vill du hålla igen på utgifterna, tänk inte ens på hotell för när du väl har sovit en natt där vill du inte tillbaka till illaluktande ståtoaletter och fuktiga tält, tro mig.

Kosta vad det kosta vill, vi är på semester.

Hotellet vi tar in på heter Hotell Bernard och är ett pittoreskt hotell som passar perfekt in i den vackra landsbyggen i Val d Fassa. Vi kommer att stanna här i två dagar innan vi drar vidare.

Denna fantasiska dag, alla dagar var riktigt bra utom dagen då vi cyklade till Croonplatz, tog vi oss över två bergstoppar, det första gick över Passo di Pordoi. Pordoi är ett relativt

lättåkt berg med snäll lutning och mjuka svepande serpentiner. Vi tuffar på i ungefär 14 km/h och ligger på runt

75 % av maxpuls. Livet leker och vi småpratar om hur härligt allting är och hur enkla de italienska bergen är.

Det skulle vi inte ha sagt för det kommer en stigning senare på dagen som ska få oss att för alltid tala vördnadsfullt om stigningarna i Italien. Uppe på toppen, som ligger på 2235 meter över havet tar vi på oss lite förstärkningsplagg och susar vidare nerför på andra sidan berget. Vägen här är riktigt bra med en bred och fin väg som gör att vi kan slappna av och bara njuta av landskapet som svischar förbi oss. Nere i dalgången svänger vi av och börjar stigningen mot Pass di Fedai.

Utan att vi vet om det är denna stigning legendarisk för sin skoningslösa stigning. Här har många stjärnor få bita i det sura äpplet när benen brinner som majbrisor.

Stigningen börjar väldigt lugnt och vi vet fortfarande inte vad som komma skall utan vi skämtar på om att Italien inte har några riktigt berg och att alla italienska cyklister är "tunnisar" om de tycker det här är tuffa stigningar.

Då hände det, precis vid Malga Ciapela kommer vägen att räta ut sig och det blir en raksträcka på cirka två kilometer som går rakt upp mot toppen av berget Fedai. Det känns som 24% men visar

sig vara 14% men stigningen släpper aldrig taget om en, pulsen stiger raskt upp på 90% av max och hastigheten sjunker ner till alarmerande 6-7 km/h. Vi verkligen kämpar oss uppåt med mjölksyran sprutandes ur öronen.

Denna stigning är vad vi kallar "det här är inte sant-stigning". Så här ligger det till, om man spontant utropa på en stigning, "Det här är inte sant, så brant det är!" klassas det som en av de tuffaste stigningarna vi gjort.

Vi har upplevt den här typen av stigningar tidigare, ena gången var det uppför Col de Madeleine och den andra gången upp till fortet Bastille i Grenoble.

Efter knappt en kilometer måste vi stanna upp och vila våra ben som är helt slut, det är ett projekt bara att kliva av cykeln. Eftersom det är så brant att det är problem att klicka ur pedalerna och stanna upp. Ovanför oss ligger en liten rastplats där ett gäng motorcyklister har stort nöje åt oss och våra ansträngningar och jag får spontana skratt när jag utbrister "TAXI!!!" strax efter det att jag stigit av cykeln.

Vi vilar ett tag och fortsätter uppför resterande stigning som inte är lättare den heller men efter ytterligare en kilometer kommer ändå serpentinsvängar som gör livet lite lättare. Äntligen upp på toppen av Fedaia byter vi om och pustar ut samtidigt som vi ber alla italienska berg om ursäkt för vi misstrodde dem.

Nerförskörningen hem till hotellet blir som vanligt fantastisk.

De italienska bergen skiljer sig lite från de franska genom att det inte är lika branta stup utmed vägen, i Frankrike går vägen ofta utmed djupa raviner som inte lämnar utrymme för misstag. I Italien är det mera böljande ängar och skog utmed vägarna vilket ger en känsla av trygghet och lugn.

Hemma på hotellet pustar vi ut och somnar gott mellan rena svala lakan.

26 Maj

Den längsta cykeldagen på resan börjar idag.

Redan tidigare bestämde vi oss för att göra en riktig lång dag under den här resan och vi hade faktiskt tankar på att ställa upp i motionsloppet Grand Fondo Dolomiti Stars som gick ungefär samtidigt. Vi valde dock bort den tanken mycket på grund av att vi skulle vara tvungen att vila en dag innan loppet och förmodligen vila en dag efter loppet så det går bort alldeles för många vilodagar.

Vi gjorde i alla fall vårt alldeles egen Dolomiti Stars som började vid hotellet i Canazei och skulle ta oss upp för fem toppar.

Den första toppen blev Passo Sella på 2244 möh, den var snabbt avklarad och vi fortsatte nerför på andra sidan och sedan raskt mot nästa stigning som var Passo Gardena på 2121 möh, även den var en trevlig upplevelse.

Dalgången nedanför ligger 700 möh där vi

stannar till i staden Corvara och äter en Pasta Ragu och gottar oss i den strålande solen.

Efter lunchen bar det uppför igen mot Passo Valporalo på

200 möh, snabb vila på toppen och sen ner och upp på 2236 meter till Passo Giau.

Efter den stigningen börjar vi känna av benen så vi tar oss snabbt ner till 500 möh och har framför oss en ganska lång

slättkörning innan vi når foten av det sista berget, Passo Pordoi.

Slättkörning finns egentligen inte i Dolomiterna, av de 130 kilometrarna vi cyklade idag var bara 4 kilometer slätåkningen, resten är antingen uppför eller nerför.

Vi stannar till vid foten av Pordoi och beställer en varm macka och Coca-Cola för att förbereda oss på dagens sista stigning.

Pordoi blir en ganska slitsam historia innan vi når toppen på 2239 meter, nu är vi tomma i benen och det var tur att vi åt innan vi började klättring för klockan har hunnit bli sju på kvällen och

restaurangen uppe på Pordoi är stängd.

Vi byter om en sista gång och börjar susa nerför Pordoi, då det sker en besynnerlig händelse. På en del av de berg vi cyklat på finns det ganska gott om Murmeldjur. Dessa rackar finns lite varstans och har sina underjordiska hålor på gräsfälten som omger bergen.

Så klart sitter en sådan krabat på vänster sida av vägen och bestämmer sig för att skutta över vägen precis när vi kommer farandes.

Som om det var förutbestämt börjar jag att bromsa in för att inte köra på murmeldjuret men det är som om vi två har synkroniserat oss för när jag bromsar så märker jag att våra vägar kommer att korsas så jag släpper på bromsen samtidigt som krabaten ökar på steglängden. Det hela slutar med jag kör över murmeldjuret med framhjulet, det var tyvärr oundvikligt. När jag hade pressat ner honom i asfalten och han sekunden efter kom loss då jäklar fick han fart i småbenen och kilar fortare än kvickt över väghalvan till säkerheten i gräset på andra sidan vägen. Jag är säker på att han klarade sig oskadd efter närkontakten men han tänker nog efter en gång extra innan han skuttar över vägen nästa gång.

Så då har man blivit jagad av galen get i Kreta, cyklat framför en skenande hjord kossor i Luleå och nu pressat ner ett murmeldjur i Italien.

Undra vad som ska komma närmast, ska bli spännande och se vad Spanien har för galna djur som kan attackera oss.

Efter den lilla incidenten fortsätter vi nedfärden som ska bli den mest oförglömliga nerfärden av dom alla. Klockan är efter 19.30 och vi har hela vägen för oss själva. Vägen är bred och fin med relativt stora och svepande serpentiner så vi kan verkligen ta ut svängarna och skära kurvorna på bästa möjliga sätt då vi håller en konstant hög hastighet utefter hela berget.

Framme vi hotellet igen har klockan blivit 20.00 och vi har cyklat 130 kilometer fördelat på 4000 höjmeter. Vår snittfart låg på 20 km/h och toppfarten på 77 km/h, vår lägsta fart var nog nere på runt 7 km/h.

En dag att minnas och vi avslutar den med en Pasta på hotellets restaurang.

27 Maj

Stiger upp tidigt och packar i ordning våra prylar för nu drar vi vidare mot Pass di Stelvio.

Ytterligare ett mytomspunnet berg på 2758 möh som man bara måste cykla uppför när man är i närheten.

Vi tänkte snabbt avklara berget för vi har siktet att ta ännu längre söderut ikväll för att vara närmare Milano och den annalkande hemresan.

Parkerar bilen på en parkeringsplats invid vägen upp till Stelvio, där vi snabbt om till cykelkläder. Det börjar dra ihop

tunga moln och vi kan till och med känna några vattendroppar på oss när vi pumpar upp tycket i däck.

Vi är lite slarviga och nonchalanta innan vi stack iväg, jag vet inte riktigt vad vi tänkte på men vi hade inte ätit någonting efter frukost så vi kom att bli lite hungriga på berget vilket inte alls är kul för man vill inte få slut på bränsle mitt i en stigning.

Berget Stelvio kan stoltsera med hela 48 serpentinsvänger på väg upp till toppstugan.

Den första delen av stigningen går genom en tät och frodig skog och vi känner inte riktigt av berget, det ska komma lite senare visar det sig. Vägen upp var för övrigt avstängd för trafik men vi ignorerade alla hinder på vägen upp i jakten på att få vara på toppen

av Stelvio. Bland annat hade dom parkerat en traktor mitt över vägen ungefär halvvägs upp, där fick vi balansera på en stenbalustrad med cykeln på axeln för att överhuvudtaget komma vidare. Nog så vanskligt med tanke på att det var ett tiotal meter ner till vägen under oss. I alla fall så fortsätter vi

uppför den i övrigt dåliga vägen med

massor av sprickor och nedfallna stenar. Vädret börjar mulna till och vi börjar känna av kylan när vi vinner höjdmeter, på ett ställe stannar vi upp och bara hänger oss åt den brutala syn som är stigningen uppför Stelvio. Ekona rullar omkring i passet när vi ropar ut våra glädje att få uppleva detta berg på riktigt.

Nära toppen har dom parkerat ytterligare en traktor och en bit längre fram även skottat upp en stor snöhög som hinder för alla bilister som vill ta sig ner.

Inget av dessa hinder stoppar dock oss utan vi når toppen utan missöden, lite småfrusna dock, då vi även slarvade med att ta med oss ordentliga förstärkningsplagg.

Allt är stängt uppe å toppen så vi tar på oss det vi har med oss och börjar konststycket att plumsa i snö med cykelskor på fötterna och på nytt klättra över traktorn för att kunna börja rulla nerför. Vägen var full av sten och grus så vi ligger hårt på bromsen för att inte köra på de knytnävsstora stenarna som ligger utspridda utefter vägen. En sak till som gör den här nedförskörningen minnesvärd är de otaliga sprickorna som finns längsmed

vägen, det gäller att välja rätt väg genom kurvorna för sprickorna löper som små raviner in i kurvorna och väljer man fel väg kan det bli farligt när man ska försöka köra över sprickorna. Det gäller att ha koll ett par meter framför sig samtidigt som man måste se igenom hela kurvan för att hålla sin linje.

Väl nere vid bilen byter vi snabbt om och drar vidare mot staden Bormio.

Bormio är en pittoreskt stad med massor av trånga gränder och gamla hus.

Vi tar in på ännu ett fantastiskt vackert och trivsamt hotell, vi börjar vänja oss vid det ljuva livet det är helt klart.

Snabbduschar innan vi möts i foajén där vi startar vår jakt på stans bästa pizzeria. Vi frågar oss runt bland lokalbefolkningen och hittar till slut fram till en mysig restaurang som servera den bästa pizza jag smakat. Kvällen avslutar vi med att beställa varsin mugg med hemgjord mjukglass på en av stadens glassbarer.

28 Maj

Vaknar upp och förbereder oss för resans sista cykeldag.

Jacob i sin sedvanliga optimistiska anda vill att vi ska cykla över två berg idag men jag som får stå för det mer återhållsamma övertalar Jacob att det är nog bäst om vi bara koncentrerar oss på berget Gavia som ändå kan stoltsera med att ligga på 2618 meter över havet.

Detta skulle visa sig vara ett smart drag utav oss för när vi senare kör vidare med bilen åker vi på

samma väg som vi skulle ha cyklat på och det visar sig vara en slakmota på ett par tre mil utefter en starkt trafikerad väg.

Stigningen upp till Passo di Gavia börjar ganska omgående och vi kommer in en bra rytm. Jag känner av benen och låter Jacob hålla takten. Vägen är bred och fin de första milen och vi ser fram emot nedförskörningen som kommer bli kanonsnabb.

Självklart tuffar det till även på Gavia, och vi är snart inne i en tyngre sektion med branta stigningar mellan serpentinsvängarna.

Ovanför trädgränsen börjar det att blåsa upp så vi har ömsom motvind och ömsom medvind när vi cyklar.

Mina ben har börjat kännas bättre och bättre allteftersom vi cyklar så jag tar på mig att vara vindskydd sista biten

upp på toppen. Där uppe möts vi av en massa skidåkare som gör de sista åken för året då snön

fortfarande ligger djup utmed bergsväggarna på Passo di Gavia.

Det är ganska kallt och blåsigt där vägen går på skrå så det tar en ganska bra stund innan vi når toppstugan. Framme vid stugan söker vi lä på solsidan och solar oss i vår värmen med en

jordgubbskaka och varmt the.

Stannar ganska länge på toppen vid stugan och bara njuter av vår sista dag på toppen av Italiens stolthet.

Nedförskörningen bli riktigt kall så länge vi är ovanför trädgränsen men så fort vi kommer under den får vi lä och värmen kommer tillbaka ganska omgående.

Vi svischar ner genom serpentinsvängarna och försöker uppskatta denna sista cykeldag så mycket det bara går. När det är ett par mil till Bormio breder vägen ut sig och blir bred och fin, nu släpper vi på bromsarna och kommer snabbt upp i drygt 70 km/h som vi kan hålla under långa stunder nerför. Hur härligt som helst att ligga utmed bergsväggen på höger sida och känna fartkänslan att rulla i 70+. Det här är den perfekta avslutningen på en annars fantastisk

cykelvecka.

När vägen efter ett par mil planar ut fortsätter vi cykla tillbaka till hotellet i Bormio och byter snabbt om till vanliga kläder innan vi packar in cyklarna och börjar bege oss mot Milano.

Vi har en ganska låg upplösning på vår karta där Milano finns utmärkt stor som en tumnagel. Vi tror i vår enfald att vi ska hitta ett vandrarhem i Milanos utkant som finns utmärkt på kartan. Det hela slutar med att vi kör runt hela dagen och halva natten innan vi av en slump hittar ett Motell i en förort till Milano.

Runt midnatt checkar vi in på Motellet både frustrerade och trötta.

29 Maj

Vaknat upp runt 06.30 efter en god natts sömn.

Packar ihop våra grejor och äter en stadig frukost på hotellet innan vi kör iväg mot Milanos flygplats Linate.

Direkt utanför förorten hamnar vi i oändliga bilköer som varar hela vägen in till flygplatsen. Vi en vägtull står vi i princip helt stilla under en timma innan vi kommer förbi tullen och kan fortsätta mot flygplatsen. Som tur är har vi gott om tid så vi känner ingen stress utan bara förundrar oss över hur människorna orkar stå ut med att sitta i dessa bilköer dag ut och dag in.

Efter många långa timmar i bilen är vi äntligen tillbaka vid flygplatsen och vi packar tillbaka våra cyklar i cykelväskorna som vi tidigare lämnat in hos effektförvaringen.

Vi checkar in utan problem och börjar leta upp SAS VIP-lounge.

Jacob har kvar sitt guldkort och det öppnar upp dörrarna till gratis mat och dricka så det går ingen nöd på oss fram tills dessa att flyget avgår.

När vi väl står och ska kliva ombord på planet får vi självklart frågan om vi betalat övervikten för cyklarna. Vi spelar ovetande och Jacob fiskar på nytt upp sitt guldkort och får oss igenom alla kontroller även denna gång.

Resan tillbaka flyter på och innan vi vet ordet av så står vi på Arlanda flygplats och väntar på väskorna. Jag tar bara mina väskor vidare till inrikeshallen och fortsätter min resa till Luleå.

Checkar in via self-service och lyckas undvika avgifter även denna gång, så jag lyckades resa Luleå - Milano ToR utan att betala någonting för min cykel.

Nästa gång då vi åker till Spanien har jag väl inte samma tur men vi har bokat SAS så det borde gå vägen även då.

Som en liten summering kan jag varmt rekommendera Dolomiterna som cykelresmål, gärna några veckor senare då vädret är både varmare och stabilare.

Bo gärna på campingplatser med kolla in standarden innan ni betalar någonting, hotell finns överallt men kostar mångdubbelt mer än att bo på camping.

Cyklingen håller hög klass och Dolomiterna kan stoltsera med många kända stigningar som är en "fröjd" att cykla uppför.

Nu ser jag fram emot Sierra Nevada i södra Spanien som vi åker till i September.

Ha det så bra allihopa...

//Peter Eidegren

www.arcspin.se – Inomhuscykling när det är som bäst

Kostnadseffektiva utbildningar och inspirationer till inomhuscykling för din anläggning och ditt teams behov